

«КОЛИСЬ ПРИХОВУВАВ, ЩО ПРАЦЮЮ У ФІЛАРМОНІЇ»

ТЕНОР, СОЛІСТ ТЕРНОПІЛЬСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ФІЛАРМОНІЇ, ВІДОМИЙ СПІВАК ІЗ БАГАТОРІЧНИМ СТАЖЕМ ІГОР ГАВРИЛЮК НЕ ТАК ДАВНО ПОВЕРНУВСЯ ІЗ ЧЕРГОВИХ ЗАКОРДОННИХ ГАСТРОЛЕЙ. ПРО ТЕ, ЧИМ УКРАЇНСЬКА ПУБЛІКА ВІДРІЗНЯЄТЬСЯ ВІД ПОЛЬСЬКОЇ, ФРАНЦУЗЬКОЇ ЧИ НІМЕЦЬКОЇ, ЯКІ ОСОБЛИВОСТІ НАШОЇ СПІВОЧОЇ ІНДУСТРІЇ, МИ Й ПОСПІЛКУВАЛИСЯ.

Перше, на що звертає увагу Ігор Гаврилук, коли запитує про відмінність українського та закордонного слухача, — діаметральна різниця уподобань.

— Не так давно побував із камерним оркестром обласної філармонії в Німеччині та Франції, там дали близько сорока концертів, — розповідає співак. — Виступали в різних місцях та перед різними людьми. Помітив, що якщо у нас набуває дедалі більшої популярності попса, то за кордоном — музика, де важливе високопрофесійне виконання. У нас на класику публіка збирається важкувато. Таку музику потрібно вміти розуміти. На неї не прийде бідний — не через те, що бідний, а через те, що не знає, що робити на такому концерті, а багаті знайдуть інші розваги. За кордоном класична музика збирає дуже різних людей, на наші концерти приходило іноді більше тисячі слухачів, у Тернополі таке важко уявити.

Є й різниця в організації роботи зі співаками. В Україні потрібно себе постійно проштовхувати, пояснює Ігор Гаврилук, необхідна допомога продюсера і адміністратора. За кордоном, якщо людина заслуговує того, якщо її творчість актуальна, то її запрошують з одного концерту на інший. У нас же таке можливе тільки тоді, коли налагодилися особисті зв'язки.

У Франції та Німеччині професія соліста не тільки вважається престижною, вона ще й добре оплачувана.

— Колись приховував, що працюю у філармонії, — сміється пан Ігор. — Необізнана людина думає, що це така ж високооплачувана посада, як, наприклад, депутата. Але зарплата як була, так і є низькою. Крім того, цього

року збільшили норму концертів. Тепер у рік їх має бути двісті шістдесят вісім. У місяць маю 15—20 концертів. Якби стільки виступав не як соліст філармонії, то, певне, вже би побудував собі десь у центрі міста будинок. Та що там казати, якщо навіть відомий оперний співак Володимир Гришко вже перейшов на естрадну музику.

Досвід в Ігоря Гаврилюка як популярного співака також значний. Часто був на вершинах хіт-парадів, має чимало премій, відзнак та нагород. Сьогодні планує випустити альбом. Адже се-

ред його репертуару є чимало пісень, що вже стали відомими та улюбленими.

— У нас багато виконавців, котрі записують як не третій, то четвертий диск, а один навіть казав, що дев'ятий, — зазначає пан Ігор. — Якось розмовляв з однокурсьником Сашком Пономарьовим. Він казав, що дуже класний альбом той, де з дванадцяти—п'ятнадцяти пісень люблять і слухають тричотири. В декого ж дев'ять дисків, а ніхто не знає його пісень.

Ігор Гаврилук допомагає молодим виконавцям. Хоча каже, що в Тернополі немає великих заробітків, а від кількості місцевих співаків просто шокований. І це не зважаючи на те, що на місцевій сцені є багато трудощів. Навіть творчі вечори організувати не вигідно — вони нікому не потрібні, зазначає співрозмовник. Те ж саме з концертами — на них найчастіше запрошують зірок із Києва, хоча Ігор Гаврилук переконаний, що тернопільські виконавці їм нічим не поступаються.

Щоби стати співаком у Тернополі, потрібно не так багато коштів, а ось для того, щоби вийти на серйозний рівень, необхідно вкласти близько 250—500 тисяч доларів. Що ж до передач, які розшукують таланти, то покладатися на них не варто, переконаний співак. Це надійний спосіб заробити гроші, але тільки телеканалу. Найкраще, коли виконавці виходять на сцену помаленьку, так проходять шлях, набираються досвіду.

Наостанок пан Ігор дає кілька порад тим, хто хоче займатися піснею.

— Якщо людина не має сорому, а має тільки бажання співати, то хай іде одразу в артисти. Техніка пішла вперед, особливо напружуватися не треба, — іронізує він. — Коли ж є сором, то треба день та ніч тренуватися, виконувати різні твори. Тому, крім бажання співати, має ще бути бажання працювати.

Анна ЗОЛОТНЮК.